

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 30 juli 2019 met nummer RvVb-S-1819-1257
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0710-SA

Verzoekende partij de bvba **MEANDER**

vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY met
woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van
Rijswijcklaan 16

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

I. **BESTREDEN BESLISSING**

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 6 mei 2019 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 24 januari 2019.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van een derde tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg van 27 juni 2013 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het regulariseren/verbouwen van een woning met frituur op een perceel gelegen te Huldenberg, Elzasstraat 13, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummer 801M.

II. **VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING**

Met een beschikking van 7 juni 2019 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen vastgesteld dat de gevorderde schorsing van een in laatste aanleg genomen weigeringsbeslissing geen nuttig effect heeft voor de verzoekende partij als aanvrager, zodat de vordering tot schorsing op het eerste gezicht klaarblijkelijk onontvankelijk is.

De verzoekende partij heeft een verantwoordingsnota ingediend.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

1.

Zoals hoger aangehaald, heeft de voorzitter van de Raad met de beschikking van 7 juni 2019 vastgesteld dat de vordering tot schorsing geen nuttig effect heeft voor de verzoekende partij als aanvrager. Geoordeeld werd dat de eventuele schorsing van de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verwerende partij verplicht wordt een nieuwe, laat staan een andere en voor de verzoekende partij gunstige, beslissing te nemen.

2.

De verzoekende partij stelt in haar verantwoordingsnota het volgende:

“ ...

DE PROCEDURE DIENT VOORTGEZET TE WORDEN VOLGENS DE REGULIERE RECHTSPLEGING

... ”

Welnu, in deze moet worden vastgesteld dat in de beschikking van 7 juni 2019 een foutieve beoordeling wordt gemaakt van de schorsingsvoorwaarde inzake het hoogdringend karakter van een vordering tot schorsing, in zoverre daarin immers wordt geoordeeld dat in deze de weigeringsbeslissing niet zou kunnen leiden tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing, die volgens Uw Raad de verwerende partij op geen enkele manier zou verplichten een nieuwe, laat staan andere, beslissing te nemen en een vergunning te verlenen aan de verzoekende partij, die ook op geen enkele andere manier, louter omwille van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing, een vergunningsbeslissing kan afdwingen van de verwerende partij.

In de beschikking dd. 7 juni 2019 wordt daardoor bij de beoordeling omtrent de separate schorsingsvoorwaarde van de hoogdringendheid in het kader van een vordering tot schorsing een interpretatie gegeven aan die voorwaarde die geen steun vindt in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet, hierbij rekening houdend met de rechtsopvatting van de Raad van State inzake de schorsingsmogelijkheid van een negatieve beslissing (= vergunningsweigering), die naar analogie moet toegepast worden op een jurisdictionele schorsingsprocedure bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Het voorwerp van de voor Uw Raad bestreden beslissing, met name de beslissing om een door verzoekende partij aangevraagde stedenbouwkundige vergunning te weigeren, kan niet belemmeren dat Uw Raad overgaat tot schorsing van de bestreden beslissing.

Immers volgt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de door de vergunningsaanvrager gevraagde schorsing van een nadelige weigeringsbeslissing omtrent de exploitatie van een ingedeelde inrichting door de Raad van State, voorafgaand aan de inwerkingtreding van het Omgevingsvergunningsdecreet de bestuursrechter in het milieuvergunningencontentieux, algemeen werd aanvaard (zie RvS 18 februari 1990, Anciaux Henry de Faveaux; RvS 2 oktober 1997, nr. 68.613, Roose; RvS 29 april 1999, nr. 80.010, Nv Remo Milieubeheer).

Deze rechtspraak werd tevens bevestigd door de Algemene Vergadering van de Raad van State (zie RvS 14 juni 1999, nr. 80.941, Demeuldere; RvS 14 juni 1999, nr. 80.942, Dix; RvS 14 juni 1999, nr. 80.943, Bodson; RvS 14 juni 1999, nr. 80.944, Devleminck; RvS 14 juni 1999, nr. 80.945, bvba Auto-Ibo; G. DEBERSAQUES, “Alle weigeringsbeslissingen zijn vatbaar voor schorsing door de Raad van State!”, RW 1999-2000, 673-676).

De Raad van State is derhalve van oordeel dat de schorsing van een weigeringsbeslissing mogelijk is (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Mechelen, Kluwer, 2012, 1176-1177, voetnoot 328), in tegenstelling tot wat in de beschikking dd. 7 juni 2019 wordt aangenomen.

De achterliggende motivering van de Raad van State om over te gaan tot de schorsing van een weigeringsbesluit is steeds dezelfde, met name dat een schorsingsarrest de overheid er op relatief korte termijn toe kan aanzetten om de zaak aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, en desgevallend de beslissing in te trekken en opnieuw over de vergunningsaanvraag te beschikken.

Dezelfde redenering is vanzelfsprekend van toepassing op de schorsing van een beslissing tot het weigeren van een stedenbouwkundige vergunning, aangezien zulke schorsing ook de vergunningverlenende overheid ertoe kan aanzetten om de bestreden beslissing in te trekken en opnieuw – lees: gunstig – over de vergunningsaanvraag te oordelen.

Dienaangaande kan verwezen worden naar het overheidsopdrachtencontentieux, waar het schering en inslag is dat de schorsing van een voor de verzoekende partij (= concurrent van de gekozen inschrijver) nadelige gunningsbeslissing (= weigering om de opdracht aan de verzoekende partij te gunnen) de aanbestedende overheid ertoe aanzet om de gunningsmotieven te herbekijken en de gunningsbeslissing desgevallend in te trekken.

Doordat in de beschikking dd. 7 juni 2019 echter in strijd met voormelde rechtsopvatting van de Raad van State en op foutieve wijze wordt overwogen dat een schorsing van een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij geen enkel voordeel zou kunnen opleveren en dergelijke schorsing geenszins de vergunningverlenende overheid zou nopen, laat staan verplichten tot het heroverwegen van haar beslissing, wordt aan verzoekende partij de mogelijkheid ontzegd op een heroverweging door de vergunningverlenende overheid.

De schorsing van een weigeringsbeslissing kan de overheid er immers toe aanzetten een nieuwe beslissing te nemen, met inachtneming van de redenen waarom de beslissing werd geschorst, waardoor aan verzoekende partij wel degelijk een voordeel (lees: een positieve vergunningsbeslissing) zou toekomen, zodat haar die beoordeling thans op onwettige wijze dreigt ontzegd te worden, in strijd met de rechtspraak van de Raad van State.

Immers, in geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing zal de door de verzoekende partij opgeworpen en ernstig bevonden wettigheidskritiek ter kennis worden gebracht van de verwerende partij, waardoor die ertoe kan aangezet worden onmiddellijk de gevolgen daaruit te trekken door haar eerdere weigeringsbeslissing te heroverwegen. Een schorsing verplicht de verwerende partij immers om de aangelegenheid te heroverwegen met inachtneming van de gegevens van het schorsingsarrest waarmee de verzoeker zijn voordeel kan doen (zie RvS 5 oktober 2012, nr. 220.889, Vonck).

De Raad van State heeft eveneens reeds geoordeeld dat het nadeel, inroepbaar om de schorsing van een weigeringsbeslissing te verkrijgen, het nadeel is dat voortvloeit uit de weigering waarmee de verzoekende partij geconfronteerd is (RvS 21 februari 2000, nr. 85.427, De Schrijver).

In deze bestaat het nadeel uit de omstandigheid dat de deputatie, na tot tweemaal toe een uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning te hebben verleend, thans een vergunning weigert, zodat verzoekende partij achterblijft met een rechtsgeldig want op grond van

uitvoerbare vergunningen opgerichte doch thans onvergunde woning met handelspand, waarvan op dit ogenblik reeds de gecombineerde stopzetting van de uitbating met afbraak wordt gevorderd voor de burgerlijke rechter.

Dat nadeel kan wel degelijk afgewend worden door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, hetgeen verzoekende partij in die omstandigheden onmiskenbaar tot voordeel zou strekken.

De beschikking dd. 7 juni 2019, en inzonderheid de beoordeling van de schorsingsvoorwaarde inzake het hoogdringend karakter, is dan ook niet naar recht verantwoord, want strijdig met de juiste, wettige interpretatie van die separate schorsingsvoorwaarde van de hoogdringendheid, een en ander naar analogie met de rechtsopvatting van de Raad van State inzake het schorsen van een weigeringsbeslissing.

Uw Raad houdt daarenboven onvoldoende rekening met het feit dat verzoekende partij in het verzoekschrift onder meer heeft opgeworpen dat, aangezien de deputatie de redelijke termijn heeft overschreden, met bevoegdheidsverlies tot gevolg, de vergunningsbeslissing in eerste administratieve aanleg dd. 27 juni 2013 van het schepencollege, waarbij een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor de regularisatie/verbouwing van de woning met frituur van verzoekende partij, definitief is geworden.

Artikel 4.7.21, §8 VCRO bepaalt immers dat het indienen van een administratief beroepschrift onmiddellijk de uitvoering van de vergunning van het schepencollege schorst tot aan de betekening van de beroepsbeslissing. Deze bepaling impliceert dat, wanneer de deputatie gesanctioneerd wordt met bevoegdheidsverlies en bijgevolg geen beroepsbeslissing meer kan nemen, de schorsing van de uitvoering van het vergunningsbesluit van het schepencollege wordt opgeheven en dit vergunningsbesluit definitief wordt.

Dit impliceert dat de schorsing wel degelijk een voordeel heeft voor verzoekende partij, met name dat, wanneer Uw Raad vaststelt dat er wel degelijk een overschrijding is van de redelijke termijn, met bevoegdheidsverlies in hoofde van de deputatie tot gevolg, de gunstige vergunningsbeslissing van het schepencollege herleeft. Op die manier zou de schorsing door Uw Raad als het ware het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning tot gevolg hebben.

Maar dit maakt natuurlijk wel een onderzoek naar de ernst van de middelen noodzakelijk, hetgeen impliceert dat niet de vereenvoudigde procedure, maar de reguliere procedure dient gevolgd te worden.

Verzoekende partij verwijst daarenboven naar een zeer recent arrest van Uw Raad dd. 18 juni 2019 met nr. RvVb-S-1819-1102, waarin wordt overwogen dat een gebeurlijke schorsing van de voorliggende weigeringsbeslissing aan de in die zaak verzoekende partij niet het recht verleent om verder te exploiteren, aangezien het college van burgemeester en schepenen ook een weigeringsbeslissing had afgeleverd (zie arrest, blz. 12, overw. 3.3, tweede alinea).

Hieruit volgt a contrario dat Uw Raad van oordeel is dat een gebeurlijke schorsing van een administratieve beroepsbeslissing het recht verleent om terug te vallen op de vergunning verleend in eerste administratieve aanleg én in die omstandigheden dus wel degelijk een nuttig voordeel kan opleveren.

Welnu, verzoekende partij kan in casu terugvallen op een positieve vergunningsbeslissing in eerste administratieve aanleg, met name het collegebesluit van 27 juni 2013 waarbij een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor de regularisatie/verbouwing van het pand van verzoekende partij (zie stuk 2), zodat de schorsing van de bestreden beslissing haar wel degelijk een nuttig voordeel kan opleveren (vergunning voor pand + afwending vordering tot stopzetting en afbraak + afwending ernstige en onherroepelijke nadelen; zie daaromtrent het inleidend verzoekschrift) en bijgevolg haar feitelijke én juridische toestand kan veranderen.

In voormeld arrest dd. 18 juni 2019 met nr. RvVb-S-1819-1102 wordt door Uw Raad verwezen naar een arrest van de Raad van State dd. 9 mei 2019 met nr. 244.421, waarin werd geoordeeld dat een eventuele schorsing niet tot gevolg heeft dat de verwerende partij ertoe gehouden is de geschorste beslissing (in te trekken en) te heroverwegen.

Deze rechtspraak doet evenwel geen afbreuk aan de jarenlange vaste rechtspraak van de Raad van State die verzoekende partij heeft ingeroepen, op grond waarvan weigeringsbesluiten wel degelijk vatbaar zijn voor schorsing (zie RvS 18 februari 1990, Anciaux Henry de Faveaux; RvS, 2 oktober 1997, nr. 68.613, Roose; RvS 29 april 1999, nr. 80.010, Nv Remo Milieubeheer; deze rechtspraak werd tevens bevestigd door de algemene vergadering van de Raad van State: zie RvS 14 juni 1999, nr. 80.941, Demeuldere; RvS 14 juni 1999, nr. 80.942, Dix; RvS 14 juni 1999, nr. 80.943, Bodson; RvS 14 juni 1999, nr. 80.944, Devleminck; RvS 14 juni 1999, nr. 80.945, bvba Auto-Ibo; G. DEBERSAQUES, "Alle weigeringsbeslissingen zijn vatbaar voor schorsing door de Raad van State!", RW 1999-2000, 673-676).

Verzoekende partij heeft overigens nooit beweerd dat een schorsing van de bestreden beslissing de verwerende partij moet aanzetten of zou verplichten tot intrekking en/of formele heroverweging, maar een schorsing verplicht de verwerende partij natuurlijk wel om het dossier te herbekijken in het licht van de concrete motieven van het schorsingsarrest en daar haar conclusies uit te trekken. Daar kan verzoekende partij haar voordeel mee doen.

De Raad van State oordeelt dan ook dat, ofschoon het correct is dat een schorsing van de bestreden beslissing niet betekent dat de aanvraag ingewilligd is, een schorsing de verwerende partij wel verplicht om de aangelegenheid te heroverwegen met inachtneming van de gegevens van het schorsingsarrest en daar kan de verzoeker zijn voordeel mee doen. Die verzoeker heeft aldus belang bij zijn vordering (RvS 5 oktober 2012, nr. 220.889, Vonck, overw. 5).

Het is dan ook steeds de rechtsopvatting geweest van de Raad van State dat de mogelijkheid van heroverweging volstaat om over te gaan tot schorsing, voor zover de gevorderde schorsing door de bestuursrechter wordt geacht van aard te zijn om de ingeroepen nadelen te verijdelen, zonder dat het relevant is of er voor de vergunningverlenende overheid een verplichting bestaat dan wel het geweten is of die overheid tot die heroverweging over gaat of niet. Hogervermeld arrest van 9 mei 2019 doet aan deze rechtsopvatting bijgevolg geen afbreuk.

In de beschikking dd. 7 juni 2019 wordt er met miskenning van de wettelijke draagwijdte van een schorsingsarrest ten onrechte van uitgegaan dat een schorsingsarrest louter platonisch zou zijn ten opzichte van de vergunningverlenende overheid, die als het ware de aldus te bevelen schorsing straal zou kunnen negeren, in weerwil van het in dat schorsingsarrest ernstig bevonden middel, zijnde een middel dat tot vernietiging van de

bestreden beslissing kan leiden en ook tot effectieve automatische vernietiging leidt, in zoverre geen tijdige voorzetting wordt gevraagd van de procedure ten gronde.

Het spreekt trouwens voor zich dat de rechtsbescherming voor de rechtsonderhorigen ten aanzien van de bestuursrechter gelijkwaardig en evenwaardig dient te zijn, of men zich nu dient te wenden tot de Raad van State dan wel tot de Raad voor Vergunningsbetwistingen, zodat het in strijd zou zijn met het fundamenteel en grondwettelijk verankerd gelijkheidsbeginsel en het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM dat ten overstaan van de Raad van State de schorsing kan gevorderd én bekomen worden van een weigeringsbeslissing, terwijl dat niet het geval zou zijn ten overstaan van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Ten slotte en ten overvloede dient opgemerkt te worden dat de vereenvoudigde procedure niet kan aangewend worden ten aanzien van de schorsingsvordering van verzoekende partij.

Artikel 59/1 DBRC-besluit luidt immers als volgt (eigen onderlijning):

...

In artikel 59/1 wordt er met andere woorden enkel gesproken van het “beroep” of de “zaak”. Wat er dient verstaan te worden onder “beroep” of “zaak” wordt in het betrokken artikel niet verduidelijkt, noch wordt deze term algemeen gedefinieerd in de inleidende bepalingen van het DBRC-decreet of het DBRC-besluit.

Ook in de parlementaire voorbereiding inzake de vereenvoudigde procedure wordt hieromtrent geen verduidelijking verschaft (zie Nota aan de Vlaamse Regering bij het wijzigingsbesluit dd. 21 april 2017 van het DBRC-besluit, stuk 40, blz. 8/23):

“De nieuwe afdeling ‘Verkorte procedures’ geeft uitvoering aan artikel 19 DBRC Decreet dat bepaalt dat de Vlaamse Regering regels kan vaststellen voor de behandeling van verzoekschriften die in aanmerking komen voor een verkorte procedure. De oude afdeling ‘Vereenvoudigde procedure’ wordt herschreven en verduidelijkt.

In de artikelen 26, 26/1 en 26/2 Procedurebesluit worden de verkorte procedures voor het Milieuhandhavingscollege uitgewerkt. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen twee soorten verkorte procedures, enerzijds de vereenvoudigde procedure, anderzijds de korte debatten (die beiden reeds bestonden in oud artikel 26 Procedurebesluit). Voor elk van deze verkorte procedures worden echter de voorwaarden en het procedureverloop beter uitgewerkt.

Deze wijziging wordt ook doorgevoerd voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de artikelen 59, 59/1 en 59/2 Procedurebesluit via artikel 27 van dit ontwerp, om identieke redenen.”

In artikel 7, §1 DBRC-besluit met betrekking tot de woonplaatskeuze wordt er wel een definitie gegeven van het begrip “zaak”, dat ook in artikel 59/1 terugkomt, met name “de hoofdvordering en de eventuele aanvullende vorderingen”.

Deze definiëring kwam er op aanraden van de Raad van State, die had gesuggereerd om “wegens het algemene en het vage karakter van het woord “zaak” de volgende omschrijving van dat begrip uitdrukkelijk op te nemen in voormeld artikel 7: “elk beroep of

bezwaar, zowel wat de hoofdvordering als wat de eventuele aanvullende vorderingen betreft” (Adv.RvS nr. 61.109/3 van 10 april 2017, stuk 41, blz. 5-6/14).

De Raad wees er daarbij tevens op dat elders in het DBRC-besluit het begrip “zaak” in andere betekenissen wordt gehanteerd, zo onder meer in de artikelen 65/2, tweede lid en 85, §3, die enkel betrekking hebben op respectievelijk schorsingsvorderingen en het vernietigingsberoep voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Adv.RvS nr. 61.109/3 van 10 april 2017, stuk 41, blz. 5-6/14, inz. voetnoot 3).

Dit laatste is niet meer dan logisch, aangezien voormelde artikelen vallen onder resp. afdeling 4 ‘Schorsing’ en afdeling 5 ‘Vernietiging’ van hfdst. 2 ‘Rechtspleging’, deel 3 ‘Vergunningsbeslissingen’ van het DBRC-besluit.

Anders is het gesteld met artikel 59/1 DBRC-besluit, dat valt onder afdeling 2 ‘Verkorte procedures’, en zodoende geen betrekking heeft op enkel schorsingsvorderingen of enkel vernietigingsberoepen. Daaruit volgt dat de verwijzing naar “de zaak” niet kan geïnterpreteerd worden als hebbende betrekking op de schorsingsvordering alleen, a fortiori niet wanneer het vernietigingsberoep en de vordering tot schorsing in een uniek verzoekschrift worden opgenomen.

De Raad van State achtte de definiëring van het begrip “zaak” ook bij de inwerkingtredingsbepalingen van het DBRC-besluit noodzakelijk, omdat “zonder een omschrijving van het woord “zaken”, [...] het risico [bestaat] op een beperkende opvatting van die laatste term” (Adv.RvS nr. 61.109/3 van 10 april 2017, stuk 41, blz. 13/14, voetnoot 13).

Hieruit volgt dat het begrip “zaak” niet beperkend mag worden geïnterpreteerd, hetgeen voor de toepassing van artikel 59/1 DBRC-besluit wederom impliceert dat de mogelijkheid om gebruik te maken van de vereenvoudigde procedure moet beoordeeld worden in het licht van de “zaak” of het “beroep” in de ruimste zin van het woord, zijnde de hoofdvordering en alle accessoire vorderingen inclus, en dus niet in het licht van enkel de accessoire vordering.

In zijn advies verklaart de Raad van State ook het onderscheid tussen “zaak” en “beroep” nader, meer bepaald in het kader van artikel 56, §1 DBRC-besluit inzake de inhoud van het “verzoekschrift” (Adv.RvS nr. 61.109/3 van 10 april 2017, stuk 41, blz. 9/14 – eigen onderlijning):

“In het ontworpen artikel 56, § 1, 4°, van het Procedurebesluit schrijve men “het beroep” in plaats van “de zaak”, gelet op de daarna in die bepaling volgende woorden “waarvan de vordering tot schorsing (...) het accessorium vormt”, en “hij” in plaats van “ze”, aangezien met dat woord wordt gerefereerd aan “de verzoeker”.

Het “beroep” refereert aldus aan het vernietigingsberoep, waarvan de vordering tot schorsing bij hoogdringendheid dan wel bij uiterst dringende noodzakelijkheid het accessorium vormt.

Dit sluit trouwens aan bij artikel 19 DBRC-decreet, waarvan artikel 59/1 DBRC-besluit de tenuitvoerlegging betreft, waarin wordt bepaald dat de Vlaamse Regering regels kan vaststellen voor de behandeling van “verzoekschriften” die in aanmerking komen voor een verkorte procedure.

Een “verzoekschrift” is op grond van artikel 55 DBRC-besluit ofwel een verzoek tot vernietiging, ofwel verzoek tot vernietiging met vordering tot schorsing (desgevallend bij uiterst dringende noodzakelijkheid), ofwel een vordering tot schorsing (desgevallend bij uiterst dringende noodzakelijkheid).

Wanneer er, zoals in casu, aldus een (uniek) “verzoek tot vernietiging met vordering tot schorsing” wordt ingediend, dan kan een verkorte procedure desgevallend alleen op dat verzoekschrift houdende vernietiging in hoofdberoep met accessoire vordering tot schorsing worden toegepast, en niet op de accessoire vordering tot schorsing alleen.

Toegepast in casu impliceert het voorgaande dat enkel toepassing kan gemaakt worden van de vereenvoudigde procedure wanneer blijkt dat het “beroep” – lees: vernietigingsberoep met accessoire vordering tot schorsing – op het eerste gezicht doelloos is, klaarblijkelijk onontvankelijk is, klaarblijkelijk ongegrond is of Uw Raad klaarblijkelijk onbevoegd is om daarvan kennis te nemen.

De motivering van Uw Raad in de beschikking dd. 7 juni 2019 voor het toepassen van de vereenvoudigde procedure heeft echter enkel betrekking op de accessoire vordering tot schorsing; er wordt met andere woorden niet vastgesteld dat het “beroep” – lees: het vernietigingsberoep met accessoire vordering tot schorsing – op het eerste gezicht klaarblijkelijk onontvankelijk is.

In die omstandigheden kan geen toepassing worden gemaakt van de vereenvoudigde procedure, zoals bedoeld in artikel 59/1 DBRC-besluit.

Verzoekende partij verzoekt Uw Raad dan ook om de vereenvoudigde procedure stop te zetten en de schorsings- en vernietigingsprocedure te hervatten volgens de reguliere rechtspleging, zoals bedoeld in artikel 59/1, §3, tweede lid DBRC-besluit.

...

3.

De verzoekende partij betwist de vaststelling in de beschikking van 7 juni 2019 en voert, zoals in haar verzoekschrift, onder meer aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zijnde een weigeringsbeslissing, de verwerende partij “ertoe kan aanzetten” dan wel “verplicht” om de bestreden beslissing in te trekken en te heroverwegen.

Waar de verzoekende partij daarin een verplichting leest, verdient haar argumentatie evenwel geen bijval. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verwerende partij verplicht wordt om de zaak opnieuw te heroverwegen. Het is pas wanneer de Raad zou overgaan tot de eventuele vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing dat de rechtsplicht van de verwerende partij om zich uit te spreken over het administratief beroep opnieuw herleeft. In dat opzicht vloeit het voordeel dat de verzoekende partij ziet in de behandeling van de schorsingsvordering, die allerminst als een voorafname van de vernietigingsprocedure kan worden aangemerkt, uitsluitend voort uit de mogelijke uitkomst van de procedure ten gronde.

Het loutere feit dat de mogelijkheid bestaat dat de verwerende partij, geconfronteerd met een schorsingsarrest en een daarin ernstig bevonden middel, zou overgaan tot intrekking en heroverweging ervan, kan alleen daarom de schorsing niet verantwoorden. De keuze om al dan niet over te gaan tot de intrekking van de bestreden beslissing behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. Die vaststelling geldt nog meer aangezien een weigeringsbeslissing een administratieve rechtshandeling is die geen rechten

verleent en dus steeds kan worden ingetrokken, ongeacht het regelmatige of onregelmatige karakter ervan, wanneer de overheid oordeelt dat het algemeen belang zulks vereist.

De verzoekende partij kan die keuze tot heroverweging (en intrekking) niet, louter omwille van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing, afdwingen van de verwerende partij, onder verwijzing naar de kortstondige beoordeling van de middelen. De bedoeling van de verzoekende partij om de bestreden beslissing te laten heroverwegen, dan wel de uitkomst van de burgerrechtelijke procedure te beïnvloeden, op basis van het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest miskent bovendien de finaliteit van de schorsingsprocedure. De beweerde onwettigheid van de bestreden beslissing vormt op zich immers geen element waarop de hoogdringendheid van de vordering kan worden gesteund.

4.

De verzoekende partij wapent zich verder met de argumentatie dat de bestreden beslissing onwettig is aangezien het overschrijden van de redelijke termijn de onbevoegdheid van de verwerende partij heeft veroorzaakt. Daarmee kaart ze in essentie de wettigheid van de bestreden beslissing aan (zoals geformuleerd in het eerste middel van haar verzoekschrift), wat evenwel losstaat van de vraag naar het nut van de vordering tot schorsing en geen antwoord biedt op de vaststelling in de beschikking van 7 juni 2019.

Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd in zoverre ze op basis van diezelfde argumentatie aanvoert dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat de gunstige vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen herleeft. Daarmee alludeert de verzoekende partij kennelijk op een rechtsopvatting ('de zogenaamde Lazarustheorie') die in het milieuvergunningscontentieux meermaals uitdrukkelijk door de Raad van State werd verworpen.

Onterecht leest de verzoekende partij in het arrest RvVb-S-1819-1102 van 18 juni 2019 alsnog een bevestiging van haar opvatting. De devolutieve werking van het administratief beroep heeft tot gevolg dat de vergunningsbeslissing van de verwerende partij in de plaats komt van de vergunningsbeslissing in eerste aanleg. Door de bestreden beslissing brengt de in eerste aanleg genomen beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Huldenberg geen rechtsgevolgen meer teweeg. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de in eerste aanleg genomen beslissing terug herleeft.

De vaststelling in de beschikking van 7 juni 2019 dat de verzoekende partij als aanvrager geen voordeel kan bekomen uit de schorsing van de bestreden beslissing blijft dan ook overeind.

5.

De verzoekende partij voert verder aan dat de rechtspraak van de Raad zou strijden met het gelijkheidsbeginsel en het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM. Hoewel de verzoekende partij zulks vanzelfsprekend lijkt te vinden, laat zij na om op een voldoende concrete en onderbouwde wijze aan te duiden waarom het oordeel in de beschikking van 7 juni 2019 in strijd zou zijn met die beginselen en bepalingen.

Wanneer de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, komt het aan de verzoekende partij toe voldoende concrete elementen aan te brengen die het mogelijk maken te onderzoeken of zij inderdaad ongelijk behandeld wordt ten aanzien van anderen die in een gelijke of minstens gelijkaardige situatie verkeren. Het enkele feit dat de beschikking van 7 juni 2019 niet zou overeenstemmen met de rechtspraak van de Raad van State volstaat daarvoor derhalve niet.

6.

Tot slot voert de verzoekende partij nog aan dat uit een ruime interpretatie van artikel 59/1 van het Procedurebesluit volgt dat de vereenvoudigde procedure niet afzonderlijk toegepast kan worden op de schorsingsvordering. De bepaling zou enkel van toepassing zijn op “het beroep”, wat “*in de ruimste zin van het woord*” volgens de enkel slaat op het vernietigingsberoep met accessoire vordering tot schorsing.

Artikel 59/1 Procedurebesluit bepaalt dat een beroep kan worden behandeld volgens de vereenvoudigde procedure als het beroep doelloos, klaarblijkelijk onontvankelijk of ongegrond is of als het bestuursrechtcollege klaarblijkelijk onbevoegd is om van het beroep kennis te nemen.

Anders dan wat de verzoekende partij aanvoert, slaat artikel 59/1 Procedurebesluit zowel op de vernietigingsberoepen als de daarmee samenhangende schorsingsvorderingen afzonderlijk. De bepaling verzet zich niet tegen de toepassing ervan uitsluitend op een schorsingsvordering als *accessorium* van de samenhangende vordering tot vernietiging.

Artikel 59/1 is opgenomen onder ‘Hoofdstuk 2 Rechtspleging’ Afdeling 2 ‘Verkorte procedures’ Onderafdeling 2 ‘Vereenvoudigde procedure’ en is bijgevolg van toepassing op alle vorderingen (beroepen) die bij de Raad worden ingesteld. Niet de Raad, maar de verzoekende partij houdt er, anders dan wat ze zelf meent, een te beperkte lezing van de procedurele bepaling op na.

7.

Het besluit van het voorgaande is dat de vordering tot schorsing geen nuttig effect heeft voor de verzoekende partij als aanvrager zodat de vordering klaarblijkelijk doelloos is.

Gelet op artikel 59/1, §3 Procedurebesluit.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De zaak wordt zonder verdere rechtspleging in beraad genomen.
2. De vordering tot schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is klaarblijkelijk onontvankelijk.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 30 juli 2019 door:

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen,

Marino DAMASOULIOTIS

Filip VAN ACKER